

Evangelietexten som också är predikotext är från Joh 10:22–30.

22 Nu kom tempelinvigningens högtid i Jerusalem. Det var vinter, 23 och Jesus gick omkring i Salomos pelarhall i templet. 24 Då omringade judarna honom och frågade: "Hur länge ska du hålla oss i ovisshet? Om du är Messias, så säg det öppet till oss!" 25 Jesus svarade: "Jag har sagt det till er, men ni tror det inte. Gärningarna som jag gör i min Fars namn vittnar om mig. 26 Men ni tror inte, för ni hör inte till mina får. 27 Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig. 28 Jag ger dem evigt liv. De ska aldrig någonsin gå förlorade, och ingen ska rycka dem ur min hand. 29 Min Far som gett mig dem är större än allt, och ingen kan rycka dem ur min Fars hand. 30 Jag och Fadern är ett."

Herre, helga oss i sanningen. Ditt ord är sanning. Amen.

Sammanfattning av dagens text:

Den gode herden kallar från otro till fullkomlig trygghet

1. Jesus är Messias, och är ett med Fadern

Jesus är nu i Jerusalem och har under många dagar undervisat i templet. Han kom till Jerusalem mitt under lövhyddohögtiden (Joh 7) och det har nu gått några veckor. Det är tempelinvigningshögtid, på hebreiska Chanucka, som firas i december. I de följande kapitlen berättar Johannes hur han samtalar han med judarna och bevisar för dem att han är Messias. Ändå tror de inte.

Messias var den som alla fromma judar väntade på. Han skulle vara av Davids ätt och upprätta Davids tron igen. Han skulle vara Gud, Jes 9:6: Mäktig Gud, Evig Far. Men samtidigt skulle han vara föraktad och utlämnas att slaktas som ett lamm, Jes 53:7; han skulle dö och bli begravnen, Jes 53:9. Det här var omöjligt för judarna att förstå. För dem kunde Messias inte dö. Det hade funnits flera som gjorde anspråk på att vara Messias, men de hade alla avrättats och därmed visade det sig att de var falska.

Nu fanns här en man som hade gjort de gärningar som enligt profeterna var vittnesbörd om Messias. Han gjorde anspråk på att bära Messias märkliga titel: Människosonen, som Daniel hade skrivit om.

Nu sa han dessutom att han och Fadern är ett. För judarna var det här för magstarkt. Det var ett oerhört påstående.

Men de borde ha kommit ihåg Herrens ord genom profeten Hesekiel (Hes 34:11, 16):

Jag ska själv söka upp mina får och ta mig an dem. ... De förlorade ska jag söka upp, de som gått vilse ska jag föra tillbaka, de sårade ska jag förbinda, och de svaga ska jag stärka. Men de feta och de starka ska jag förgöra.

Trots att Jesus hade överbevisat dem trodde de inte, dessa feta och starka, att det var Gud själv som hade kommit. Därför varnade han dem för hädelse mot Anden, som han kallade det att man med berätt mod och mot klar bevisning vägrar ta emot Ordet, Andens vittnesbörd.

I början av sin verksamhet och när folk samlades runt honom i stora skaror ville Jesus inte att man skulle tala om honom som Messias. Petrus bekände tydligt vid Cesarea Filippi, Matt 16:16:

Du är Messias, den levande Gudens Son.

Strax efter det befallde Jesus dem att inte berättas för någon att han var Messias. Hans tid hade ännu inte kommit. Det fanns risk att man med våld ville göra honom till en jordisk kung.

Men senare talade Jesus själv öppet om det. Det var när hans lidande stod alldeles för dörren och hans fiender beslöt att han måste dö. Då hade tiden kommit.

Vi kan påminna oss ett vittnesbörd som Jesus hade gett en kort tid före det som vår text talar om. Det finns återgivet i Joh 8:56–58, i ett långt avsnitt med en strid mellan Jesus och judarna:

"Abraham, er far, jublade över att få se min dag. Han såg den och glädde sig." Judarna sade: "Du är inte femtio år än, och Abraham har du sett!" Jesus svarade: "Jag säger

er sanningen: Jag Är, innan Abraham fanns.”

Att judarna förstod vad han talade om blir klart när man ser deras reaktion. De tog upp stenar för att döda honom, för det var sagt i Mose lag att den som hädar måste stenas ihjäl. Det var en hädelse att använda Guds heliga namn, Jag Är, om sig själv.

Den här sanningen är grunden för det som vi nu går över till.

2. Att känna Jesus är den enda vägen till himlen

Vi har här en pelare för vår tro. Det finns bara en väg till Gud. Jesus säger att han ger sina får evigt liv. Det är det vi brukar kalla himlen. Men han uttrycker också klart den andra sidan av sanningen: att det finns en risk att gå förlorad, att ryckas ur Jesu hand. Varför skulle han annars säga att hans får aldrig någonsin ska gå förlorade, om det inte finns någon sådan risk? Vad händer om man blir ryckt ur Jesu hand?

Bilden av Jesu fårhjord finns också med i ett annat långt tal som Jesus höll strax före sin död. Han talade om att han ska komma tillbaka till dom, och då ska han ställa alla människor framför sig. De ska vara delade i två hoppar. Den ena hopen kallar han fåren och dem ställer han på sin högra sida. Den andra hopen kallar han getter, och de står på hans vänstra sida. Getterna ska han döma till evigt straff. Det är det som avses med orden ”att gå förlorad”. Det är att tvingas tillbringa evigheten på den plats som är tillredd åt djävulen och hans änglar.

Vilka är det som kommer dit?

Låt oss påminna oss en annan gång när Jesus talar om risken att med själ och kropp bli fördärvad i Gehenna. Då förklarar han (Matt 10:32–33):

Den som bekänner mig inför människorna ska också jag bekänna inför min Far i himlen. Men den som förnekar mig inför människorna ska också jag förneka inför min Far i himlen.

Och i liknelsen om de tio jungfrurna säger Jesus till de fem oförståndiga (Matt 25:12):

Jag säger er sanningen: Jag känner er inte.

Det här ordet, att känna, eller bekänna, är alltså väldigt viktigt. När Jesus säger om sina får att han känner dem betyder det att de hör till de välsignade som han på domens dag ska känna igen som sina och kalla till den himmelska saligheten. Han säger att han ger dem evigt liv – det är något som gäller redan nu.

Men hur kan han göra det, om han känner oss? Han vet ju att vi är fulla av synd. Han vet att hela gamla natur egentligen är inriktad på att söka det som är i världen, det som lockar våra sinnen, det som är emot Gud och hans ord.

Jo, det vet han. Men han vet att vi just därför behöver honom. Han visste att Petrus, den kavat, skulle förneka honom. Men han visste också att Petrus behövde Jesus. Han vet också att du och jag behöver honom, för utan honom är vi hjälplöst förlorade. Därför kom han för att söka och frälsa dig och mig, vi som var förlorade i oss själva på grund av vår synd. Han kom för att ge oss liv! Han har genom sin uppståndelse från de döda fött oss på nytt till ett levande hopp (1 Pet 1:3).

I Efesierbrevet ger oss Paulus en inblick i Guds rikes hemligheter då han jämför Jesus och hans församling med äktenskapet, en brudgum och brud. Där finns den djupaste betydelsen av ordet känna. För Bibeln använder det ordet också om det äktenskapliga sexuella samlivet. Den som Jesus känner är i hans intima gemenskap. Han känner honom/henne som sin egen, för han gav sitt liv för sin brud.

Det är helt livsavgörande att vi i dag får vara med bland dem som Jesus känner, tack vare att han gett sitt liv för oss, sina får. Och fåren lyssnar till hans röst och följer honom, för de vill inte följa en främmande, då de inte känner hans röst.

Det här uttrycker Jesus också på ett annat sätt när han håller sitt avskedstal för sina lärjungar. Han använder ett ord som också är väldigt populärt i dag, nämligen älska. Men används det rätt? I Joh 14:15 säger han:

Om ni älskar mig håller ni fast vid mina bud.

Och i v 23–24:

Om någon älskar mig, håller han fast vid mitt ord. Och min Far ska älska honom, och vi ska komma till honom och ta vår boning hos honom. Den som inte älskar mig håller inte fast vid mina ord.

Att lyssna till Jesu röst, att känna honom, är det samma som att hålla fast vid hans ord, och det är det samma som att älska Jesus.

Nu finns det många som hänvisar till kärleken och som säger att de älskar Jesus, men de bryr sig inte om hans ord. När Jesus säger något som inte faller dem på läppen hittar de på bortförklaringar. Jesus har sagt mycket sådant som världens människor inte gillar. Så var det redan med de judar som Jesus stred med. Han sa direkt åt dem att de inte tror. Ja, han var så hård att han kallade dem för ormyngel, alltså djävulens barn. Han sa att de menar att de är Abrahams barn, men att de i själva verket var djävulens barn.

Sådana ord väcker vrede. Det var därför som judarna ville ta livet av Jesus. Och de trodde också att de hade lyckats. Nu vet vi, tack vare apostlarnas undervisning i vår Bibel, att det inte lyckades. Jesus uppstod nämligen från de döda. Vi lever ännu i påsktiden och får påminna oss vilken kraft det finns i ordet om den uppståndne. Och vi får påminna oss hur apostlarna frimodigt bekände honom som uppståndnen, och de hävdade just det samma som Jesus här har undervisat oss: Det finns ingen annan väg till frälsning än genom Jesus.

Vi ska se upp med sådana som inte lär som Jesus. Vi ska inte följa dem. Vi ska inte ha något med sådana att skaffa i andliga sammanhang. Jesus sa ju också att det ska komma falska herdar som vill slakta och förgöra.

Det som vi ska göra är att visa på Jesus, lyssna till honom så att vi blir förtrogna med hans röst och kan urskilja vem den rätte herden är och vem som lär falskt. Vi ska ta vara på hans ord och följa honom. Och vi ska visa andra på honom. För där vi talar om Jesus är Den Helige Ande med och undervisar. Och han uppenbarar för oss den enda vägen till himlen.

3. I en otrygg och allt gudlösare värld finns den fullkomliga tryggheten hos Jesus

I dagens onda tid, då det mesta är ställt upp och ner, finns det många människor som söker Gud och frågar efter meningen med allt det som sker. Gud använder sådana här tillfällen för att påminna oss att inte fästa vårt hjärta vid det jordiska. Han kan ta ifrån oss allt när som helst. Han har tagit ifrån oss de vanliga rutinerna, men han kan också omstörta riken och världsordningar. Nu just finns det ingen vis man eller kvinna som vet hur hösten 2020 ser ut. Kan vi återgå till det vanliga livet? Är det inte skäl att vara orolig?

Svaret är ett bestämt: Nej. Du behöver inte vara orolig när du känner Jesus. Han ger oss den fullkomliga garantin. Han säger:

Jag ger dem evigt liv. De ska aldrig någonsin gå förlorade, och ingen ska rycka dem ur min hand.

Jesus säger inte: Jag försäkrar dig att du får leva tryggt och ha det bra på allt sätt. Han säger inte: de som tillhör mig blir aldrig sjuka. Nej, vi lever alla under syndens följder. Vi lever i världen, och vi ska lyssna noggrant till allt som experterna råder oss till. Men vi ska inte vara oroliga.

Jesus säger många gånger precis tvärtom mot den här världens profeter som försöker ingjuta mod med att säga att allt snart blir som förr. Han säger att det inte blir bättre här på jorden, för den går mot sitt slut. Som hans lärjungar ska vi få lida i världen, precis som han fick lida. Han säger att det inte kommer att gå lärjungen bättre än det gick hans Mästare. Han säger att människor kommer att håna och misstro oss, att de kommer att kasta bort vårt namn på skräphögen. Genom sin apostel säger han att det ska bli allt färre som verkligen följer Jesus, för kärleken ska kallna, barn ska vara olydiga mot sina föräldrar, man ska ha ett sken av gudsfruktan men vill inte veta av dess kraft.

Och så säger han att det ska komma krig, sjukdomar, jordbävningar och andra naturkatastrofer, farsoter, hungersnöd, ja allt möjligt som vi bävar för och gärna vill komma undan. Men han säger inte att vi ska komma undan sådant. Han säger bara att vi ska räta på oss när vi ser sådant, för då vet vi att han snart ska komma för att hämta oss till sig.

När vi ser hur allt sådant inträffar runt om oss, då ska vi göra en sak: vi ska vända oss till Herren, vår gode Herde, och be honom ta hand om oss. Vi får be att vi ska bli bevarade från det onda, men vi får lämna allt i hans goda händer. Det är han som äger makten, och ingen kan rycka oss ur hans händer. Det har han gett oss sitt ord på. Och den tryggheten vill han ge oss för han vet att vi har så lätt att ge upp och falla i oro.

Paulus avslutar det härliga åttonde kapitlet i Romarbrevet så här (Rom 8:38f):

Jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller furstar, varken något som nu är eller något som ska komma, varken makter, höjd eller djup eller något annat skapat ska kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.

Därför kan vi också sjunga:

*Ingen nöd och ingen lycka,
ingenting på denna jord
skall ur Herrens hand dig rycka,
om du bliver vid hans ord!*
(SH 89)